

at for saa vidt Madlavning indgaar i en Skoles Undervisningsplan (Skolekøkken) og ikke sker ud over, hvad Undervisningens Tarv kræver, vil den som Følge af Driften af saadant Skolekøkken foretagne Bøspisning af Skolebørn ikke medføre Fattighjælps Virkninger for Børnenes Forsørgere.“ Altsaa: Landstingets Højre slaar her fast, at Kommunerne kunne yde Bidrag til private Foreninger, uden at det regnes for Fattighjælp. Der kan endvidere ske Bøspisning ved direkte Foranstaltninger, uden at det regnes for Fattighjælp, og endelig kunne Kommunerne, naar Bøspisningen indgaar som Led i hele Undervisningen, paa egen Haand, uden overordnede Myndigheders Samtykke, gøre, hvad de ville i denne Sag. Dernæst erklærer Landstingets Flertal, at det slet ikke kan se, at der er Trang til en saadan Lov, thi siger det, i dette Lovforslag om, at Kommunerne kunne gøre det uden Amdsraadets Samtykke, ligger en Slags Finte, om man kan sige det, til Amdsraadene om, at de ville nægte et saadant Samtykke, men, siger Landstingets Flertal, saa vidt det bekendt, har der endnu ikke foreligget et eneste Andragende fra et eneste Sogneraad om Ret til at bospise Børn. Det er ingen daarlig Vittighed fra Landstingets Side lige over for Folketingets Flertal. Folketingets Flertal sagde den Gang: vi kunne ikke faa Amdsraadene med, hvorpaa Landstinget svarede: saa vidt vi vide, har endnu ikke et eneste Sogneraad anmodet Amdsraadet om Tilladelse til at foretage noget saadant; lad dem først anmode Amdsraadene derom, saa ville Amdsraadene sikkert ikke nægte det, thi de have altid i saadanne Sager, navnlig i Skolespørgsmaal, vist sig endogsaa mere fremsynede end adskillige Sogneraad, det er en bekendt Sag. Saaledes er i Virkeligheden Stillingen, og jeg antager, at Landstinget vilde have givet et lignende Svar. Som Bilag foreligger der en Skrivelse fra daværende Indenrigsminister Bramsen, hvor han netop slaar denne Fortolkning fast. Denne Mands indenrigsministerielle Virksomhed er jo saa anerkendt, at vi se — til vor Forbavselse maaske — at han er bleven ophøjet i selve det hemmelige Statsraad, saa hans Virksomhed maa have vakt allerhøjeste Anerkendelse. Denne Mand har slaet denne frisindede Fortolkning fast, og Landstinget har sluttet sig dertil. Derfor vil jeg meget bede den højtærede Kultusminister om, inden han forelægger et Lovforslag som dette, nøje at overveje, om han ikke kan komme til

at gøre Skade i Stedet for Gavn. Jeg mener, at et saadant Lovforslag fra hans Side vil være ret værdiløst. Det Kommunerne trænge til, er ikke en Ret, som de have i Forvejen efter vor og manges Mening, men det, de trænge til, er et Paabud om at gøre noget; de gøre nemlig ingenting. Der foreligger der ingen Ansøgninger fra Sogneraadene til Amdsraadene. Det, de trænge til, er Hjælp, Midler, Tilskud fra Staten til at magte en saadan Opgave. Den ærede Ministers bebudede Lovforslag vil være værdiløst, hvis jeg rigtig har forstaaet hans Antydning af, hvordan det skal se ud; men skulde det ske, at han ikke kunde gennemføre det i Landstinget, kunde det gøre positiv Skade ved, at der fra selve Regeringens Side blev kastet Tvivl ind i et Spørgsmaal, der efter vor Mening foreligger klart, idet Kommunerne i Virkeligheden kunne gøre alt, hvad de ville, i saa Henseende.

Ordføreren for Forslagsstillerne (N. Christensen): Da jeg i Gaar forlangte Ordet, var det kun for at gøre et Par Bemærkninger i Anledning af den højtærede Kultusministers Udtalelser. Det forekom mig nemlig, at den højtærede Minister lagde for megen eller i alt Fald mere ind i dette Lovforslags § 1, end det er nødvendigt. Den højtærede Minister kom nemlig til det Resultat, at efter Lovforslaget skulde enhver Landkommune foranstalte Skolebøspisning, selv om der i den paagældende Kommune ikke var Trang til en saadan Bøspisning. Jeg tror nu, at naar man gennemlæser Lovforslaget, vil man se, at §§ 2 og 3 indeholde Bestemmelser om, i hvilket Tilfælde Skolebøspisningen skal ydes. § 2 indeholder saaledes en Bestemmelse om, at for saa vidt der fremsættes Krav derom, skulle Børn af ubemidlede Forældre have vederlagsfri Bøspisning paa Skolen, og § 3 indeholder den Bestemmelse, at der yderligere kan fremsættes Krav om vederlagsfri Bøspisning gennem Skolekommissionerne og de vedkommende Børns Lærere eller Lærerinder, saa jeg tror nok, at det er at lægge for meget ind i § 1 at sige, at der under alle Forhold skal foranstaltes Skolebøspisning, enten der er Trang dertil paa det paagældende Sted eller ikke. Det har i alt Fald ikke været Forslagsstillerens Mening, og for saa vidt som det var det, der skulde komme til at staa den højtærede Minister og Forslagsstillerne imellem, kunde der jo indledes Forhandlinger om at faa en mere klar og tydelig Affattelse af § 1.